

РЕШЕНИЕ

№ 6944

гр. София, 24.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 38 състав,
в публично заседание на 03.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Татяна Жилова

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **7440** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл.145-178 от Административно-процесуалния кодекс във връзка с чл.59, ал.13 от Закона за здравното осигуряване (ЗЗО).

Образувано е по жалба на Многопрофилна болница за активно лечение [фирма], с ЕИК[ЕИК], с адрес на лечебното заведение: [населено място], [улица], подадена от пълномощника адвокат Г. Д., срещу Заповед за налагане на санкции №РД-253С-209 от 01.07.2021г., издадена от управителя на Националната здравноосигурителна каса (НЗОК).

С оспорения акт на лечебното заведение са наложени 3 санкции, всяка по 500 лева, на основание чл.414, ал.3 от Националния рамков договор за медицински дейности (Н. за МД) за 2020-2022г., за нарушение на чл.388, ал.1, във връзка с чл.30, т.1 от Н. за МД за 2020-2022г. – подписване на епикризи от лекар, който по график не е бил на работа в този ден в болничното заведение.

Жалбоподателят МБАЛ [фирма] излага доводи за незаконосъобразност на оспорвания акт като издаден без фактическо основание. Счита, че не е налице нарушение, тъй като забраната за подписване на медицински документи се отнася само за времето, през което лекарят отсъства поради ползване на отпуск, заболяване, командировка или по друга причина, но не и когато по график не е дежурен в болницата. Позицията се базира на разпоредбата на чл.388, ал.2 от Н. за МД 2020-2022, съгласно която при всички случаи извън работното си време лекуващите лекари могат да подписват медицинската документация за техните пациенти, което е техен

лекарски дълг. В съдебно заседание жалбата се поддържа от адвокат Г. Д.. Претендира отмяна на административния акт и заплащане на съдебните разноски. Ответникът – директорът на СЗОК, не изразява становище по жалбата.

Съдът приема за установено:

Жалбата е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Установени факти:

Жалбоподателят е лечебно заведение по смисъла на чл.19 от Закона за лечебните заведения (ЗЛЗ). В това си качество последният е сключил с Националната здравноосигурителна каса (НЗОК), представлявана от директора на СЗОК, договор за оказване на болнична медицинска помощ. Договорът е с основание чл.59, ал.1 от ЗЗО и в съответствие с Н. за МД 2020-2022г. Това обстоятелство не е спорно между страните и се приема от страна за установено.

При извършена проверка на лечебното заведение по изпълнение на договора са установени три случая на издадени епикризи, подписани от лекари, които по график не са били на работа в лечебното заведение в деня на издаването на епикризите:

1. На 01.03.2021г. е издадена епикриза на С. А. В., История на заболяването (ИЗ) №1361, подписана от д-р И. Ж., началник на отделението по ревматология в лечебното заведение.

2. На 03.03.2021г. е издадена епикриза на С. Г. И., ИЗ №1412, подписана от д-р С. Г. като лекуващ лекар и д-р И. Ж. като началник на отделението по ревматология в лечебното заведение.

3. На 07.03.2021г. е издадена епикриза на Р. Л. И., ИЗ №1534, подписана от д-р С. Г. като лекуващ лекар и д-р И. Ж. като началник на отделението по ревматология в лечебното заведение.

От представения график за м.март 2021г., одобрен от управителя на лечебното заведение, се установява обстоятелството, че д-р И. Ж. не е бил на работа на 01.03, 03.03 и 07.03.2021г., а д-р С. Г. – на 03.03. и 07.03.2021г. По делото няма данни лечебното заведение да е уведомило СЗОК за промяна в графика.

Резултатите от проверката са обобщени в Протокол №РД-25-202-1/15.04.2021г., връчен лично на управителя на лечебното заведение. Жалбоподателят е възразил срещу констатациите за допуснато нарушение, като е подал Възражение до управителя на НЗОК с вх.№11-02-656/23.04.2021г., позовавайки се изрично на разпоредбата на чл.338, ал.2 от Н. за МД 2020-2021г.

Възражението, заедно с преписката по проверката, са внесени за разглеждане в Арбитражната комисия по медицински дейности на заседанието на 18.05.2021г. По отношение на първата епикриза – по ИЗ №1361, Арбитражната комисия е приела, че възражението е неоснователно. По отношение на останалите две епикризи Арбитражната комисия не е достигнала до решение поради равен брой противоположни гласове. В мотивите, изложени в Протокол №10 от 18.05.2021г., Арбитражната комисия е приела от една страна, че подписването на епикризите от лекари, които не са по график на работа в този ден, не е нарушение на Н., а от друга страна, че е извършено нарушение по чл.271,т.1 от Н. за МД 2020-2021, съгласно който лечебното заведение е длъжно да уведоми РЗОК за всяка промяна, включително и за промяната на утвърдения работен график на специалистите.

Управителят на НЗОК е приел, че са установени три нарушения на чл.388, ал.1 във връзка с чл.30, т.1 от Н. за МД за 2020-2022г., за всяко от които е наложил максималната санкция от 500 лева по чл.414, ал.3 от Н. за МД за 2020-2022г.

Правни изводи:

1.Административният акт е издаден от компетентния орган по чл.59, ал.13 от ЗЗО и чл.414, ал.3 от Н. за МД за 2020-2022г., в изискуемата от закона писмена форма.

2.Заповедта е издадена при формално спазване на правилата за извършване на контрол. Процедурата за извършване на контрол за изпълнение на договорите с НЗОК за оказване на медицинска и/или дентална помощ се осъществява чрез проверки, извършени от длъжностни лица – служители на НЗОК, определени със заповед на управителя на НЗОК или от оправомощено от него длъжностно лице, и от длъжностни лица от РЗОК – контрольори, при спазване на изискванията на Н.. В случая всички правила за извършване на проверката са спазени и на жалбоподателя е дадена възможност да изрази становище по констатациите, а възражението му е разгледано и от Арбитражната комисия.

Допуснато е обаче съществено нарушение на административнопроизводствените правила, изразяващо се в непълно и неточно установяване на фактите и необсъждане на подаденото възражение в цялост.

Съгласно чл. 388, ал.1 от Н. за МД за 2020-2022, лекар специалист, оказващ болнична медицинска помощ по клинични пътеки, амбулаторни процедури и клинични процедури, който отсъства поради ползване на отпуск, заболяване, командировка или друга причина, няма право да извършва медицински дейности, свързани с лечението на пациенти, както и да подписва документи по чл. 294, първични медицински и финансови документи и епикризи за периода на отсъствието си.

Лечебното заведение, изпълнител на болнична помощ, е длъжно да осигурява непрекъснато 24-часово изпълнение на лечебната дейност по медицински специалности съгласно разрешението за осъществяване на лечебна дейност за което в лечебното заведение е необходимо да работят по основен трудов договор съответен брой специалисти и специализанти – чл.262, ал.1, т.6 и т.7 от Н. за М. за 2020-2022г. Именно за изпълнение на тези задължения разпоредбата на чл.388, ал.2 от Н. изрично позволява лекарите специалисти да могат да извършват тази дейност и извън часовете за работа в представения месечен график по чл. 271, т. 3 в същото лечебно заведение.

Въпреки че във възражението си жалбоподателят изрично се е позовал на разпоредбата на чл.388, ал.2 от Н., нито Арбитражната комисия, нито управителят на НЗОК са обсъдили тази хипотеза. Не са изискани доказателства дали д-р Г. и д-р Ж. работят по основен трудов договор в лечебното заведение и дали са посочени като специалисти в Приложение 1 към договора за предоставяне на болнична помощ. По силата на служебното начало, прогласено в чл.9, ал.2 от АПК, административният орган е длъжен да събере всички необходими доказателства и когато няма искане от заинтересованите лица. Административният орган е допуснал нарушение и на принципа за истинност на административния акт, установен в чл.7 от АПК. Съгласно чл.7, ал.2 от АПК на преценка подлежат всички факти и доводи от значение за случая. Неизпълнението на задължението за спазване на принципите на истинност и служебно начало от страна на административния орган се преценява от съда като

съществено нарушение, тъй като влияе пряко върху изводите за извършено нарушение на Н..

3. Заповедта е издадена в противоречие с материалноправните разпоредби.

По делото няма данни, а няма и такива твърдения от административния орган, д-р Г. и д-р Ж. да са отсъствали в периода 01.03. – 07.03.2021г. поради отпуск, заболяване или командировка. Ползването на почивен ден по график не може да се счете за отсъствие по „друга причина“ по смисъла на чл.388, ал.1 от Н., тъй като разумът на закона предполага отсъствие за периода поради някаква обективна пречка, която е извън нормалния работен ритъм.

Необосновано административният орган е обвързал хипотезата на чл.388, ал.1 с разпоредбата на чл.30, т.1 от Н. за МЗ да 2020-2022. Цитираната разпоредба на чл.30, т.1 от Н. задължава изпълнителите на медицинска помощ да осигуряват на здравноосигурените лица договорената медицинска помощ и да изпълняват правилата за добра медицинска практика съгласно условията на Н.. Издаването на епикриза в деня на дехоспитализация на лицето дори и в извън работното време на лекуващия лекар и на началника на отделението, вместо по-късното ѝ издаване съобразно утвърдения график, е добра медицинска практика и е в интерес на здравноосигурените лица.

По тези съображения съдът приема, че не е налице нарушение на чл.388, ал.1, което да е довело до неизпълнение на задължението на лечебното заведение по чл.30, т.1 от Н. за МД за 2020-2022 – съответно няма фактическо основание за налагане на финансовите санкции.

Обстоятелството, че лечебното заведение не е уведомило СЗОК за промяна в работния график, няма отношение към настоящото производство. То би могло да се квалифицира като друго нарушение на Н., но е извън хипотезата на чл.388, ал.2 от Н., за която е наложена санкцията.

Отделно от това, следва да се отбележи, че и налагането на максималния размер на санкцията не е мотивирано по никакъв начин от административния орган. Разпоредбата на чл.414, ал.3 от Н. предвижда санкция в размер от 200 до 500 лева. Когато налага санкция в размер над минималния, административният орган е длъжен да мотивира решението си с оглед на тежестта на нарушението и ефективността на санкцията. В случая, такива мотиви липсват, което е още едно несъответствие със закона.

4. Заповедта е издадена в несъответствие с целта на закона.

По аргумент от чл.9, т.1 от Н. за Мд за 2020-2022г. контролът върху медицинска документация, съставяна във връзка със здравословното състояние на лицата, каквато документация представлява епикризата при дехоспитализация, се извършва като се съблюдават правата на здравноосигурените лица. Целта на контрол, осъществяван от НЗОК, съответно от РЗОК, е да не допусне увреждане на правата на здравноосигурените лица. В случая осъщественият контрол е формален и самоцелен и не е съобразен с целта на закона.

Оспорената заповед е незаконосъобразна на основание чл.146, т.3, т.4 и т.5 от АПК и следва да бъде отменена.

Разноски:

При този изход на спора искането на жалбоподателя за присъждане на разноските по делото е основателно - чл.143, ал.1 от АПК. Административният орган следва да заплати на жалбоподателя направените разноски в общ размер на 450 лева, от които държавна такса – 50 лева, и възнаграждение за процесуален представител 400 лева.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед за налагане на санкции №РД-253С-209 от 01.07.2021г., издадена от управителя на Националната здравноосигурителна каса.

ОСЪЖДА Националната здравноосигурителна каса да заплати на МБАЛ [фирма] разноски в размер на 450 (четиристотин и петдесет) лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд с касационна жалба, подадена чрез Административен съд София-град в 14- дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: